

ničesar iskati. Da ne bi prišel pes do klobase in kruha, so vse skupaj zaprli v mizni predal. Hej, to je dišala klobasa lačnemu Pepčku! Jedel je in jedel, da mu je že prihajalo vroče in celo v želodcu ga je že tiščalo. Nazadnje ni mogel več. »No, Tiger ima tudi rad klobase«, si misli Pepček in da ostanek psu. V tem se ni motil. V par minutah ni bilo o klobasi ne sluha ne duha.

A Pepčku je postalo slabo. Jokal je in tožil, da ga v želodcu tišči. Mati so ga brž spravili v postelj in si niso mogli misliti, kaj je Pepčku tako naglo prišlo. Bili so že v strahu in mislili poslati po zdravnika. K sreči je Tiger veselo zalajal, in mati so vedeli, da pridejo sedaj gotovo oče. In res so prišli oče z novim slamnikom. A težko pričakovani slamniki ni Pepčka posebno razveselil, njegov želodec ga je preveč bolel.

»Pa menda ne bo nič hudega? Od kdaj pa mu je že slabo?« vprašajo oče.

»O, že opoldan ni mogel nič jesti«, pripovedujejo mati. »Ta popoldan je tožil, da je lačen, vendar nisem imela časa, da bi šla domov, mu jesti dajat. Morebiti je pa le tako lačen. Pepček, ali hočeš mleka?«

»O ne«, je zdihoval bolnik.

Mati so vedeli, da so oče lačni, zato so jim hoteli brž dati južine. A glej — ni klobase — ni kruha. Očetu je bilo vse jasno. »Pepček, ali si vse sam snedel?« ga vprašajo.

»Tudi Tiger je jedel«, se izgovarja deček.

»Vidiš, zdaj pa imaš kazen za svojo požrešnost. Otroci smejo le tisto jesti, kar jim dajo ali dovolijo starši, drugače se jim godi tako, kakor zdaj tebi.«

V nekaterih dneh je bil Pepček spet zdrav in sedaj pazi, da ne je nikdar preveč.

Njegov brat Tone je Pepčkovo nesrečo povedal svojim součencem v šoli, in od takrat ga poredni otroci zmerjajo s — požeruhom.

Narobe svet.

Zbral *Vitimir Jelenc*.

obče je znano, da se Kitajci in njih navade jako razlikujejo od nas in naših navad. V tem odstavku hočem navesti nekaj glavnih slučajev razlike naših in kitajskih običajev.

Pri nas dajemo grofom, knezom in drugim plemenitašem največje spoštovanje radi njih imena, akoravno nimajo uradniške ali kake druge službe.

Pri Kitajcih imajo pravico do časti in spoštovanja le uradniki; kraljeviči in drugi principi brez uradniških služeb veljajo za navadne ljudi.

Mi se pozdravljamo, da si drug drugemu podamo roko; če pa pozdravlja Kitajec, trese sam svojo roko.

Ako smo slabovoljni, in nas kdo kaj vpraša, mesto potrjenja z glavo pritrdimo in mesto zanikanja z glavo zmigamo. Če pa hoče Kitajec kaj potrditi, zmiga, če pa hoče zanikati, pomiga z glavo.

Mi nosimo kratka oblačila, ženske pa dolga krila; Kitajci imajo dolge halje, Kitajke pa kratka ogrinjala.

Kitajci bi nam šteli v zlo, ko bi prišli h gostiji oblečeni v beli ali kaki drugi svetli obleki, zakaj svetla barva je pri njih barva žalosti, črna pa barva največjega veselja.

Koliko truda imajo matere, da nauče svoje otroke nože, vilice in žlice pravilno držati, pri Kitajcih tega ni treba. Tu imajo mesto vilic in nožev majhne palice, s katerimi love po juhi plavajoče kose.

Ako imamo kakega častnega in odličnega gosta, ga posadimo na svojo desno stran; Kitajec pa bi nam štel v največje zlo, če bi ga ne posadili na svojo levo stran.

Pri nas bi gostu šteli v največje zlo, ako bi se mu pri kosilu v želodcu — kakor pravijo na kmetih — kozolci prevračali; Kitajcem pa je to jako všeč, češ, dobro mu je teknilo!

Naši otroci se igrajo, da mečejo žoge po zraku semintja, ali da spuščajo papirnatega zmaja, odrasli ljudje jih pa gledajo. Pri Kitajcih se pa igrajo odrasli. Med tem ko sujejo z nogami žoge po tleh in spuščajo zmaja, jih morajo otroci gledati.

Ako bi Kitajcu rekli, da naj gre na izprehod, bi lahko kaj skupili, zakaj večje potrate časa kot je izprehod ne poznajo.

Kitajci začno pisati na skrajnem voglu spodaj na desni in pišejo od desne proti levi navzgor. Na naslovu je zapisano ime dežele, potem kraja, stan in nazadnje ime prejemnikovo.

Pri zidanju hiše postavijo na štiri trame najprvo streho in šele potem napravijo zidove in stene.

Ne umivajo se nikdar, le časih se polijejo s toplo vodo. Osi pri vozovih nikdar ne mažejo.

To so glavne razlike,* in to na človeka, če biva v njih deželi, tako vpliva, da misli, da biva v narobe svetlu. Slednjič naj še omenim, da Kitajci ne poznajo šale.

Mi se smejemo, če primerjamo njih navade s svojimi, ako pa sliši Kitajec o naših navadah in vidi, da ni naša polt rumene barve ter da niso naše oči obrnjene poševno, tedaj se jako razjezi in nas zmerja s sebi lastnimi priimki.

